

Стеблина Наталія Олександрівна

Цифровий політичний дискурс України та географія політичних текстів у 2019 р.

УДК 327.8:070:654.19
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-3.18>

Стеблина Наталія Олександрівна
кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент,
докторант кафедри політології та державного управління
Донецького національного університету імені Василя Стуса
вул. 600-річчя, 21, м. Вінниця, Україна

Цифрова культура має потенціал до кардинальної зміни просторових меж цифрового політичного дискурсу окремої держави. Проте цифрові технології можуть не поліпшувати, а навіть погіршувати ситуацію, збільшуючи диспропорцію у репрезентації деяких країн та територій, їхніх політичних лідерів та інститутів. Отже, існує потреба відстежити логіку репрезентації топосу в межах цифрового політичного дискурсу на прикладі України, яка демонструє євроінтеграційні наміри та протистойть російській гібридній агресії, залучаючи на свою підтримку світові інституції та лідерів. Для того щоб змодельювати топос у цифровому політичному дискурсі України, було взято період 2019 р.

Матеріалом дослідження став сайт «Української правди». За допомогою програм, написаних мовою Python, було зібрано та проаналізовано понад 21 тис заголовків з архіву видання за 2019 р.

У цифровому політичному дискурсі України за 2019 р. спостерігаємо диспропорцію у відображенні різних країн: залежно від статусу, впливу і зовнішньої загрози. Тим не менше можемо відстежувати коливання уваги до деяких країн залежно від політичної ситуації в Україні.

Знаходимо два рівні репрезентації топосу у цифровому політичному дискурсі: на рівні співвідношення політичних суб'єктів та інститутів та на рівні згадок країн, територій та міст. Найбільшу увагу приділяють лідерам США та РФ. Знаходимо також зв'язок між зростанням уваги до РФ (країни і лідера) та передвиборчою кампанією/виборами в Україні. Натомість у міжвиборчий період зростає увага до США (країни і лідера). Щодо міжнародних політичних інститутів (ООН, НАТО, ОБСЄ) увага до них висока незалежно від подій у країні. Фактично це може свідчити про намагання персоналізувати агресію (Путін), але протиставити їй міжнародні інституції як певну консолідовану світову систему.

Закони конструювання політичної географії або ж, ширше, світопорядку у цифровому політичному дискурсі України не змінилися від часів доцифрового етапу. Він так само є ієрархічним, в якому наша країна розташовується поміж двох сил: РФ та США (на рівні політичних суб'єктів та країн/територій) та світової спільноти, репрезентованої НАТО, ООН, ОБСЄ, і Кремлем.

Ключові слова: цифровий політичний дискурс, Україна, світопорядок, політична топоніміка, політичний текст, політичні актори.

Вступ. Цифрова культура має потенціал до кардинальної зміни просторових меж цифрового політичного дискурсу окремої держави. Поширення технологій сприяє взаємодії між країнами та регіонами всупереч дистанції, кордонам та ін., бо, за задумом творця WWW Т. Бернерса-Лі, мережа, врешті-решт, через гіперлінки пов'яже всі наявні у світі документи, які будуть оцифровані й завантажені в Інтернет [12].

До цифрової епохи топос політичного дискурсу вибудовувався ієрархічно (за логікою розподілу сил, ресурсів та ін.). Або ж news flow (потік новин/інформації) віддзеркалював goods flow (потік товарів) [9, с. 301]. При цьому країни та регіони репрезентувалися за логікою світової системи Валлерстайна: «пріоритетні нації, другорядні та непотрібні» [11, с. 145]; більш статусні, заможні країни формували світовий порядок денний [2], при цьому сила, вплив та статус були важливішими за велику кількість населення чи площу країни [5, с. 84–85]. Окрім того, що повідомлень про деякі країни взагалі немає, подібна репрезентація світу призводить до стереотипізації та сприяє поширенню у міжнародному порядку денному відповідних наративів щодо деяких країн: «Наративи

про корупцію, повільність та неорганізованість нерівномірно представлені щодо країн, які знаходяться за межами кола впливових економічних та геополітичних сил» [1]. Галтунг та Рудж також указують на переважно негативні історії, конфлікти та драматизм у репрезентації незахідних країн [5, с. 84–85]. При цьому цікаво, що подібне ієрархічне бачення світу характерне не тільки для так званих «країн ядра», а й для периферії та семи-периферії, коли ці країни відтворюють ту саму ієрархічну логіку репрезентації дискурсу щодо інших держав та щодо самих себе [9, с. 301].

Тож цифровізація дає змогу через різноманітну кількість платформ та технологій уникнути цієї ієрархії, стереотипів, негативних наративів тим країнам, що не домінують в інформаційному просторі. Тим не менше, згідно з деякими дослідженнями, цифрові технології можуть не поліпшувати, а навіть погіршувати ситуацію. За даними К. Вільямс, не тільки мейнстрімні медіа, а й вебблоги продовжують репрезентувати країни та території диспропорційно [11, с. 145]. Таких самих висновків щодо вебсайтів дійшли Грабер і Данавей [6, с. 28]. Тож і за цифрової культури у дискурсі конструюється «уявна географія» [3, с. 149], репрезентація світового порядку

денного продовжує залишатися упередженою [1], «викривленою» [7], «звуженою» [8], а інколи актуальним залишається навіть «колоніальний підхід» для репрезентації країн, що розвиваються [10].

Мета та завдання. Існує потреба відстежити логіку репрезентації топосу у межах цифрового політичного дискурсу на прикладі однієї з країн, що не входить до переліку «країн ядра». У цьому дослідженні це Україна, в якій ще з часів Євромайдану ведуться розмови про необхідність зміни ставлення до країни за кордоном, розроблення власної інформаційної стратегії, якісного іномовлення та ін. Причинами цього є як євроінтеграційні інтенції країни, так і, звісно, російська гібридна агресія, що розгорнулася і на інформаційному напрямі. Для того щоб змоделювати топос у цифровому політичному дискурсі України, було взято період 2019 р., який був насичений низкою важливих для історії країни подій: президентські та позачергові парламентські вибори, обрання нового Кабміну, прихід до влади нової політичної сили, зустріч Нормандської четвірки та ін.

Для того щоб досягти цієї мети, було поставлено декілька завдань:

- відстежити співвідношення уваги до внутрішніх (українських) та зовнішніх (зарубіжних) політичних суб'єктів та інститутів та динаміку цього співвідношення;
- встановити провідні політичні інститути та суб'єкти і відстежити рівень уваги до них;
- визначити приналежність провідних політичних суб'єктів до відповідних держав;
- встановити провідні країни за кількістю згадок про них та відстежити коливання уваги до них.

Методи дослідження. Матеріалом для дослідження виступили політичні новини суспільно-політичного Інтернет-видання «Українська правда», яке вважається одним із провідних, незалежних і найстаріших мережевих ЗМІ. Також це видання в лідерах із дотримання професійних стандартів [13].

Згадки про політичних суб'єктів, інститути, країни, міста та території були зібрані із сайту «Української правди» за допомогою програм, написаних мовою Python. Для роботи програм було створено шість словників (українських/зарубіжних політичних суб'єктів, інститутів, країн/міст/територій відповідно). Деякі політичні актори віднаходилися за допомогою регулярних виразів, приміром «\bИ[ДГ]\b», щоб урахувати і написання українською та російською та уникнути співпадінь у випадку з «МИД» (російською), або ж «Держ\w+\s\w+», щоб отримати вираз «Держдума Росії» та «Державна дума» – в усіх відмінках, «Держдеп» та ін.

Усього за 2019 р. було зібрано понад 21 тис заголовків з архіву видання.

Результати. *Співвідношення уваги до внутрішніх та зовнішніх політичних суб'єктів та інститутів*

Як правило, кількість згадок про внутрішніх політичних акторів переважає над згадками про зовнішніх. У 2019 р. про українських акторів згадували у 2,6 рази (медіана) більше, ніж про іноземних.

У 2019 р. маємо значний період (квітень – серпень), коли ця перевага була більше за середнє значення з двома найбільшими точками у травні та липні. Відповідно, передвиборча кампанія та вибори призвели до ситуації, коли увага до ситуації всередині країни була більшою ніж зазвичай. При цьому початок роботи нового уряду, перемовини Нормандської четвірки до цього не призвели.

Співвідношення уваги до внутрішніх та зовнішніх територій

Цікаво, що зворотну ситуацію маємо з увагою до внутрішніх/зовнішніх територій.

Тут, навпаки, як правило, переважають згадки про зарубіжні країни/міста: у 2019 р. було три місяці (липень, листопад, грудень), коли про Україну писали більше. Це означає, що до, під час та після виборів, як правило (за винятком липня), у дискурсі були більше представлені зарубіжні країни.

Провідні політичні інститути та суб'єкти

Найбільш очевидною диспропорція в репрезентації топосу у цифровому політичному дискурсі помітна у випадку відображення політичних суб'єктів (табл. 1).

Ми бачимо, що увага зосереджена виключно на двох персоналіях: Трампа та Путіна. Інші ж політичні суб'єкти з'являються у дискурсі епізодично. Найбільш постійними тут є Волкер та Меркель (виходили в топ-5 згадок п'ять разів). Інші персоналії, наприклад Мадуро, Байден, Джуліані, згадувалися у зв'язку з резонансними подіями (протести у Венесуелі, справа Бурісми та скандал довкола розмови Трампа і Зеленського).

Цікаво звернути увагу й на ті періоди, коли Путін виходив на перший план: ці періоди якраз співпадають із передвиборчою кампанією і виборами (березень – квітень, червень – липень). А у грудні вихід президента РФ на першу позицію можна пояснити зустріччю у нормандському форматі. Цікаво, що найбільший розрив між Путіним та Трампом спостерігається якраз у квітні (адже тема російської агресії була провідною під час обміну передвиборчими меседжами).

Також показовим є розподіл політичних суб'єктів по країнах, фактично тільки США та Росія репрезентовані не тільки президентами, а й декількома іншими персоналіями. РФ: Навальний, Медведев, Лавров, Цемах, Дерипаска, Жуков. США: Джуліані, Байден, Йованович, Мюлер, Манафорт, Помпео. Інші країни, крім Венесуели, представлені тільки лідерами. Це також додатково ілюструє диспропорційний розподіл уваги щодо різних країн. Відсутність деяких країн, що межують з Україною, також важлива. Із країн ЄС бачимо Німеччину

та Францію, але не Польщу, Угорщину, Румунію, Болгарію, Словаччину, що межують із нашою країною. Не представлена також Молдова. Отже, впливовість та статус відіграють свою роль.

Із міжнародними інститутами інша ситуація. Тут не бачимо незмінних лідерів, про яких би згадували постійно (табл. 2).

Є чотири політичні інститути, увага до яких найбільш тривала: НАТО, Кремль, ООН, ОБСЄ. Причому Кремль, як правило, не є з-поміж лідерів і тільки у липні (знову ж таки час виборів) має першу позицію. Також є інститути, які згадуються усього одного разу, але відразу виходять у топ, наприклад Велика сімка та Нормандська четвірка.

Якщо ж розглядати склад інститутів за приналежністю до країн, то на першому місці – міжна-

родні інституції. Далі – інституції РФ (ФСБ, Кремль, Слідком, Північний потік, ВКонтакте) та США (Конгрес, Білий дім, Фейсбук). Фактично розподіл той самий: згадують про організації, що мають найбільше впливу та статусу, а щодо країн, то найбільше представленими знову є РФ та США.

Провідні країни

Щодо згадок країн маємо трьох лідерів, які не міняються місцями з місяця в місяць (табл. 3)

Тільки у серпні ЄС поступилася Польщі. А так найбільше уваги приділяють РФ. Інші країни, крім Польщі та Венесуели, виходять у топ-5 зовсім епізодично – 1–3 рази.

Цікаво також що співвідношення уваги до РФ поступово спадає. Ось що отримуємо, якщо вираховуємо відсотки згадок (рис. 3).

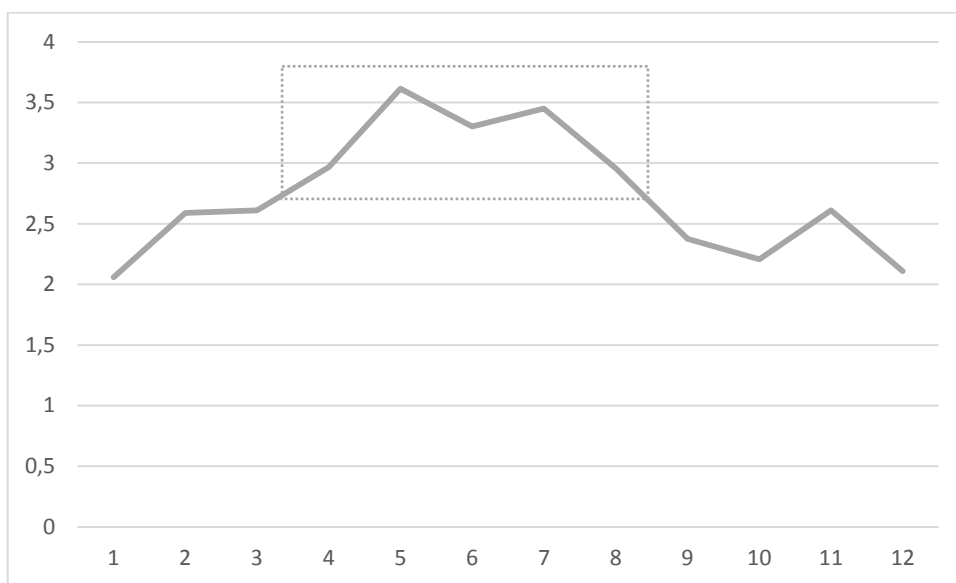

Рис. 1. Увага до внутрішніх/зовнішніх політичних акторів («Українська правда», 2019 р.)

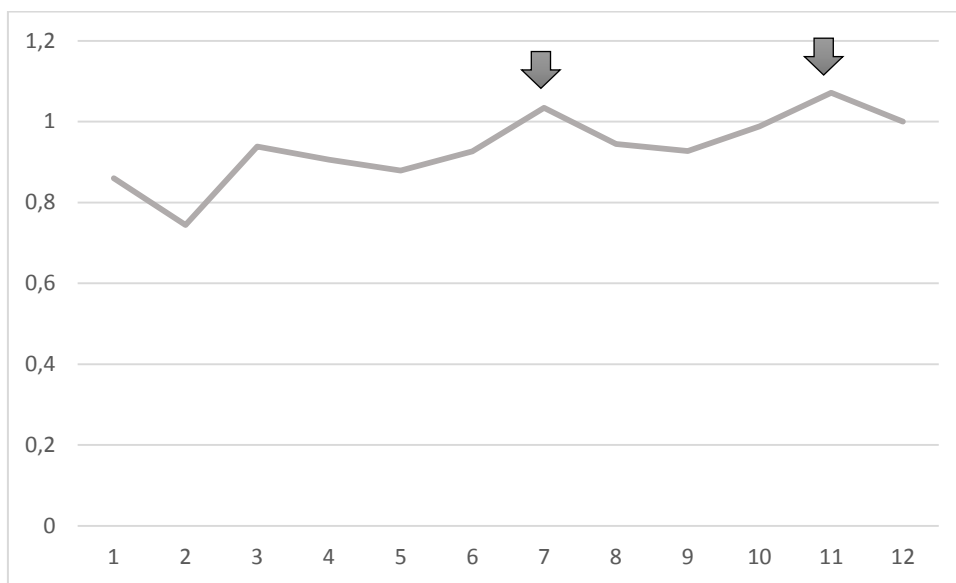

Рис. 2. Увага до внутрішніх та зовнішніх територій (країни+міста) («Українська правда» 2019 р.)

Таблиця 1

Міжнародні політичні суб'єкти (топ-5 щомісяця) («Українська правда» 2019 р.)

	jan	feb	mar	apr	may	jun	Jul	aug	sep	oct	nov	dec
Трамп	45	37	30	25	43	41	30	45	106	92	65	44
Путін	31	31	36	81	37	51	52	41	38	38	41	82
Мадуро	11	13	7									
Варфоломій	8											
Дерипаска	8											
Лавров		9										
Волкер		8			6	7	7		9			
Лукашенко			9	8								9
Йованович			6									
Манафорт			6									
Помпео			6		8							
Макрон				11				8			8	12
Меркель				10	6	7	6	9				
Мюлер					8							
Байден					6				11	16	8	
Гуайдо					6							
Жуков						7						
Навальний							5					
Медведєв							5					
Ердоган							5	8		11		
Цемах									28			
Джуліані										18	11	15

Таблиця 2

Міжнародні політичні інститути (топ-5 щомісяця) («Українська правда» 2019 р.)

	jan	feb	mar	apr	may	Jun	jul	aug	sep	oct	nov	dec
ОБСЕ	16	16	13	20		11	14	8		16		11
ООН	15	14	18	20	25		11	7	20		13	13
ФСБ	11											
ПАСЕ	9					46	10		13			
НАТО		23	15	23	9	8	12		15	21	13	18
Кремль		8		15	8	11	20	10	17	13	10	16
Фейсбук		6	15		9	13						
МВФ					8							
G7								50				
Конгрес США									11	21	9	
Білий дім										13	9	
Нормандська четвірка												22
Північний потік												
ІДІЛ	7											
ВКонтакте			11									
Слідком РФ				10								
G20						8						
Хізб ут-Тахрір								6				

Таблиця 3

Країни (топ-5 щомісяця) («Українська правда» 2019 р.)

	jan	feb	mar	apr	may	jun	jul	aug	sep	oct	nov	dec
РФ	229	189	172	192	149	179	147	126	165	109	118	175
США	85	60	96	50	57	63	55	65	75	91	75	84
ЄС	33	34	41	20	32	33	37	15	22	33	29	33
Венесуела	23	26	21		14							
Польща	17			13	13		13	17	16		15	21
Туреччина	17									31		
Німеччина		10									11	9
Британія			14					15	17			
Шрі-Ланка				16								
Білорусь				13								
Грузія						22						
Молдова						19						
Італія							13					
Сирія										34		

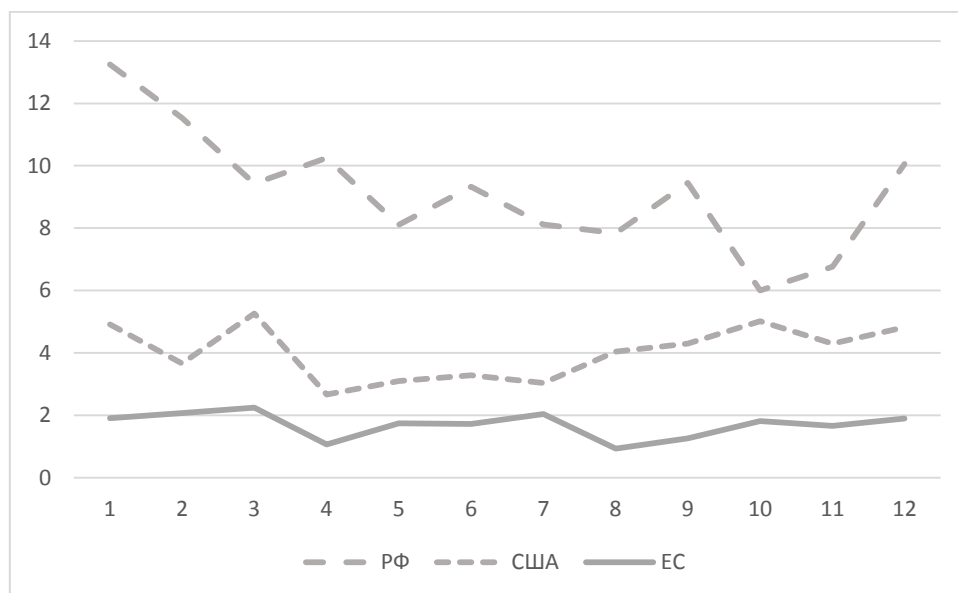

Рис. 3. Співвідношення уваги до РФ, США та ЄС («Українська правда» 2019 р.)

Увага до РФ поступово падала і тільки в кінці року зросла, знову ж таки завдяки зустрічі в Нормандському форматі. У жовтні США та РФ практично зрівнялися. Також бачимо, що в період передвиборчої боротьби увага до США була меншою, а із серпня почала зростати. Згадуваність ЄС лишалася приблизно на одному й тому ж рівні – 1–2% (із найменшою кількістю згадок у квітні та серпні).

Висновки. Унаслідок репрезентації топосу у межах цифрового політичного дискурсу України за 2019 р. спостерігаємо диспропорцію у відображенні різних країн. Можемо констатувати, що у цифровому дискурсі України дієвим лишається розподіл країн залежно від статусу, впливу. Тож цифрові часи не змінюють традиційної логіки репрезентації територій та країн.

Тим не менше можемо відстежувати коливання уваги до деяких країн залежно від політичної ситуації в Україні.

Знаходимо два рівні репрезентації топосу у цифровому політичному дискурсі: на рівні співвідношення політичних суб'єктів та інститутів та на рівні згадок країн, територій та міст. У 2019 р. більш цікавими були власні вітчизняні політичні суб'єкти та інститути, ніж зарубіжні. Причому у випадку із зарубіжними акторами інститути згадувалися більше за суб'єктів. Фактично це може свідчити про більш персоніфікований характер цифрового політичного дискурсу (коли знайомі імена є більш клікабельними, а отже, вживаються частіше). Однак може характеризувати й цифровий дискурс конкретної держави – України та характеризувати інтенсивність політичного

життя (наші спостереження за білоруським цифровим політичним дискурсом дають змогу стверджувати про більшу популярність зарубіжних політичних інститутів порівняно навіть із вітчизняними політичними суб'єктами).

Найбільш демонстративною диспропорцією в репрезентації топосу є у випадку зарубіжних політичних суб'єктів. Найбільшу увагу приділяють лідерам США та РФ, що може характеризувати ситуацію «нової холодної війни». Також політичні суб'єкти та інститути цих двох країн найкраще представлені у цифровому дискурсі України. Знаходимо також зв'язок між зростанням уваги до РФ та передвиборчою кампанією/виборами в Україні, що може свідчити про використання т. зв. політики обурення [4] деякими політичними силами. Натомість у міжвиборчий період зростає увага до США.

Щодо міжнародних політичних інститутів (ООН, НАТО, ОБСЄ) увага до них висока незалежно від подій у країні. У квітні, приміром, найбільше згадували НАТО, проте розрив між цим інститутом та ООН/ОБСЄ був незначним. Увага до Кремля порівняно із цими інститутами була меншою і тільки у липні вийшла на першу позицію. Фактично це може свідчити про намагання персоніфікувати агресію (Путін), але протиставити їй міжнародні інституції як певну консолідовану світову систему.

Отже, аналізуючи просторові межі політичного дискурсу, можливо встановити не тільки його розширення/звуження у цифрові часи, а й певний порядок розподілу сил усередині нього. Виходячи із зробленого аналізу, можемо звернути увагу, що закони конструювання політичної географії або ж, ширше, світопорядку у цифровому політичному дискурсі України не змінилися від часів доцифрового етапу. Він так само є ієрархічним, в якому наша країна розташовується поміж двох сил: РФ та США (на рівні політичних суб'єктів та країн/територій) та світової спільноти, репрезентованої НАТО, ООН, ОБСЄ, і Кремлем.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Negotiating «New» Narratives: Rio de Janeiro and the «Media Geography» of the 2014 FIFA World Cup / K. Bailey et al. *Journal of Sport & Social Issues*. 2017. Vol. 4. № 11. P. 70–93.
2. Chang, T.-K., Lau, T., & Xiaoming, H. From the United States with News and More: International Flow, Television Coverage and the World System. *Gazette (Leiden, Netherlands)*. 2000. Vol. 62. № 6. P. 505–522. DOI: 10.1177/0016549200062006004.
3. Craine, J. The Medium has a New Message: Media and Critical Geography. *ACME: An International E-Journal for Critical Geographies*. 2007. Vol. 6. № 2. P. 147–152.
4. Fukuyama F. *The Demand for Dignity and the Politics of Resentment*. New York : Farrar, Straus and Giroux, 2018.

5. Galtung J., Ruge M. The Structure of Foreign News. *Journal of Peace Research*. 1965. Vol. 2. № 1. P. 64–91.

6. Graber D., Dunaway J. *Mass Media and American Politics*. Los Angeles : Sage, 2015.

7. Griffin J.L., Stevenson R.L. The Effectiveness of Locator Maps in Increasing Reader Understanding of the Geography of Foreign News. *Journalism Quarterly*. 1994. Vol. 4. P. 937–946.

8. Hanush F. The Geography of Travel Journalism: Mapping the Flow of Travel Stories about Foreign Countries. *International Communication Gazette*. 2014. Vol. 76. № 1. P. 47–66.

9. Himelboim I., Chang T.K., McCreery S.P. International Network of Foreign News Coverage: Old Global Hierarchies in a New Online World. *Journalism & Mass Communication Quarterly*. 2010. Vol. 87. № 2. P. 297–314. DOI : 10.1177/107769901008700205.

10. Kelly C. Neocolonialism and the Global Prison in National Geographic's Locked Up Abroad. *Critical Studies in Media Communication*. 2012. Vol. 29. № 4. P. 331–347.

11. Williams K. *International Journalism*. London : Sage, 2011.

12. Бернерс-Лі Т. Заснування Павутини. Київ : Києво-Могилянська академія, 2007.

13. IMI. Звіт з моніторингу дотримання профстандартів в онлайн-медіа. Друга хвиля моніторингу у 2020 році. URL : <https://imi.org.ua/monitorings/zvit-z-monitoryngu-dotrymannya-profstandartiv-v-onlajn-media-druga-hvylya-monitoryngu-u-2020-rotsi-i33089>.

REFERENCES:

1. Bailey, K., Oliver, R., Gaffney, C., & Kolivras, K. N. (2017). Negotiating «New» Narratives: Rio de Janeiro and the «Media Geography» of the 2014 FIFA World Cup. *Journal of Sport & Social Issues*, vol. 4, no. 11, pp 70–93.
2. Chang, T.-K., Lau, T., & Xiaoming, H. (2000). From the United States with News and More: International Flow, Television Coverage and the World System. *Gazette (Leiden, Netherlands)*, vol. 62, no. 6, pp. 505–522. DOI:10.1177/0016549200062006004
3. Craine, J. (2007). The Medium has a New Message: Media and Critical Geography. *ACME: An International E-Journal for Critical Geographies*, vol. 6, no. 2, pp. 147–152.
4. Fukuyama, F. (2018). *The Demand for Dignity and the Politics of Resentment*. New York: Farrar, Straus and Giroux.
5. Galtung, J., & Ruge, M. (1965). The Structure of Foreign News. *Journal of Peace Research*, vol. 2, no. 1, pp. 64–91.
6. Graber, D., & Dunaway, J. (2015). *Mass Media and American Politics*. Los Angeles: Sage.
7. Griffin, J. L., & Stevenson, R. L. (1994). The Effectiveness of Locator Maps in Increasing Reader Understanding of the Geography of Foreign News. *Journalism Quarterly*, vol. 4, pp. 937–946.
8. Hanush, F. (2014). The Geography of Travel Journalism: Mapping the Flow of Travel Stories about Foreign Countries. *International Communication Gazette*, vol. 76, no. 1, pp. 47–66.

9. Himelboim, I., Chang, T. K., & Mccreery, S. P. (2010). International Network of Foreign News Coverage: Old Global Hierarchies in a New Online World. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, vol. 87, no. 2, pp. 297–314. DOI:10.1177/107769901008700205.

10. Kelly, C. (2012). Neocolonialism and the Global Prison in National Geographic's Locked Up Abroad. *Critical Studies in Media Communication*, vol. 29, no. 4, pp. 331–347.

11. Williams, K. (2011). *International Journalism*. London: Sage.

12. Berners-Lee, T. (2007). *Zasnuvannia Pavutyny [Weaving the Web]*. Kyiv: Vidavnychyj dim «Kyevo-Mogiljans'ka akademija».

13. IMI. (2020). *Zvit z monitoringu dotrimannja profstandartiv v onlajn-media. Druga hvilja monitoringu u 2020 roci [Report on professional standards compliance in online-media. The second wave in 2020]*. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/zvit-z-monitoryngu-dotrymannya-profstandartiv-v-onlajn-media-druga-hvylja-monitoryngu-u-2020-rotsi-i33089>

Ukrainian Digital Political Discourse and Political Texts' Geogeaphy in 2019

Steblyna Nataliia Oleksandrivna

Candidate of Sciences in Social Communications, Associate Professor, Doctoral Student at the Department of Political and Government Studies Vasyli' Stus Donetsk National University 600-richchya str., 21, Vinnytsa, Ukraine

A radical change of a state's political discourse' spatial boundaries is possible in the digital culture. However, the technologies may even make matters worse. And, disproportion between some countries and territories, its' leaders and institutions may increase. Thus, there is a need to discover, topos representation within digital political discourse of a state. For this research, Ukraine is a proper example. The country demonstrates Euro integrative intentions and resists Russian aggression, asking international community for support. To model the topos within Ukrainian digital political discourse, political texts of 2019 from a news site Ukrayins'ka Pravda were used. With Python programs, more than 21 thousand headlines were collected and processed.

In Ukrainian digital political discourse the disproportion in different countries representation is seen, and a state's status, influence and a possibility of an external threat are the reasons. However, attention fluctuation is observed, which depends on Ukrainian political situation.

There are two levels of the topos representation in the digital political discourse: political subjects and institutions interrelation and countries, cities and territories mentions. The USA and Russia's leaders get a majority of mentions. The connection between attention to Russia (the state and the leader) and periods of pre-election campaign / elections is considered, whereas afterwards the attention to the USA (the state and the leader) is increased. The attention to international institutions (UN, NATO, OSCE) is high and permanent. Thus, the aggression is personified (Putin), however, international institutions are used as a consolidated opposition.

Thus, the principles of political geography construction and world order in Ukrainian digital political discourse hasn't been changing since pre-digital stage. The order is hierarchical, and Ukraine is placed between two powers: Russia and the USA (on the level of political subjects and countries) and international community, which is represented with NATO, OSCE, UN, and Kremlin.

Key words: digital political discourse, Ukraine, world order, political toponymy, political text, political actors.